

Ζητήσατε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονίκης

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(5) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ἐκκλησίας τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν

Κυριακὴ 2 Ἀπριλίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 231 — Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Μακαριώτατε,

Ἀπονέμεμεν ὑμῖν τὸν ὀφειλόμενον Σεβασμόν, ἐκφράζοντες ἅμα τὰ εἰλικρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια, διὰ τὴν ἄνοδον ὑμῶν εἰς τὸν ἐνδοξον θρόνον τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, τοῦ Ἱεροθέου καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων καὶ Ἀγίων Ἱεραρχῶν, τῶν κατὰ καιροὺς κοσμησάντων τὴν Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν τῆς Πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος. Ἐν συνεχείᾳ παρακαλοῦμεν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ἵνα κατὰ χριστιανικὸν καθήκον, ἀγαθυνθῇ καὶ διεξέλθῃ τὰς πενιχρὰς αὐτὰς γραμμάς, ἐμπνευσθείσας ἀπὸ ἑνὸς ἀπειρον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πόνου καὶ χαραχθείσας οὐχὶ διὰ κοινῆς μελάνης, ἀλλὰ διὰ τῶν δακρύων καὶ τῆς πικρίας.

Μακαριώτατε,

Πολλὰ προβλήματα ἀναμένουν τὴν λύσιν των ἀπὸ ὑμᾶς. Πολλοὺς ἀγῶνας καλεῖται νὰ διεξαγάγῃ ἡ ὑμετέρα περίνοια, διὰ νὰ ἀναγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἣν περιποιήσατο τῷ Παναχράντῳ καὶ Πανακράτῳ Αὐτοῦ Αἵματι, εἰς ὕψηλὸν ἐπίπεδον, ὥστε ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ νὰ ἀκτινοβολῇ καὶ νὰ κατευθύνῃ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα εἰς τὰς σωτηρίους νομάς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ὑπαινίσσεται καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος διὰ κυρίων ἄρθρων, χρονογραφημάτων, σχολίων, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς καὶ ἐπισταμένως θὰ ἀνεγνώσατε.

Μεταξὺ τῶν θεμελιωδῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε θὰ ἀντιμετωπίσετε εἶναι καὶ τὸ παλαιοημερολογητικόν.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποτιμῇ τὴν σοβαρότητα του, ἔστω καὶ ἂν εἶναι τὸσον προοδευτικός,

ὥστε νὰ διακηρύσσῃ, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ἀπασχολεῖ γραῖδια κενὰ γνώσεων καὶ ἄμοιρα μορφώσεως.

Τὴν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος ἐξαίρουν οἱ ἐξῆς κυρίως λόγοι:

Α) Τὸ κανονικὸν κώλυμα τῶν πανορθόδοξων Συνόδων ἐπὶ Ἱερεμίου Β, δι' ὃν κατεδικάσθη τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον.

Β) Ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή του, γενομένη οὐχὶ διὰ Πανορθόδοξου Συνόδου, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς Διοικητικῆς πράξεως τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Γ) Ἡ θλιβερά διάσπασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἐκκλησίας ἀκολουθούσας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ εἰς Ἐκκλησίας, ἀκολουθούσας τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Δ) Ἡ τραγικὴ διαίρεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς παλαιοημερολογίτας καὶ νεοημερολογίτας.

Ε) Τὸ πλῆθος τῶν γενομένων καὶ γιγνομένων παρανομιῶν ἐκ μέρους τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας (ἀναχειροτονία κληρικῶν, σφράγισις ναῶν, ἀποσχηματισμός καὶ διαπάμπευσις κληρικῶν κ.τ.τ.).

Στ) Ἡ παρεχομένη εὐκαιρία παντοειδοῦς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἱεροῦ ζήλου καὶ τῆς εὐλαβείας τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν ἐπαίσχυντον προεκλογικὴν ψηφοθηρίαν καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὴν ὀρθὴν γραμμὴν εὐαρίθμων τινῶν, ἐπιζητούντων τὴν ἰδίαν αὐτῶν δόξαν.

Ζ) Ὁ διασυρμός τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰς ὑπερβάσις τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων.

Η') Ἡ παράβασις ἱερῶν ἐθίμων καὶ κανόνων, ὀφειλομένη εἰς τὴν συνύπαρξιν δύο χρονομετρικῶν συστημάτων Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ. Χαρακτηριστικὸν ἡ ἐξαφάνισις τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων κατὰ τὸ 1956.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ δι' ἄλλους δευτερευούσης σημασίας, ἡ σπουδαιότης τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος εἶναι κεφαλαιώδης.

Μακαριώτατε,

Ἐπιτραπέϊω ἡμῖν, νὰ φρονῶμεν, ὅτι δι' Ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα τῆς ὑμετέρας μορφώσεως ἡ σπουδαιότης τοῦ προβλήματος διατηρεῖται ἀκεραία καὶ δὲν ὑποτιμᾶται ἐπιπολαίως καὶ προκατελιμμένως.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ ἀντιμετώπισις του δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ προχείρως, ὅπως ἀντιμετωπίζεται τοῦλάχιστον ὁ διορισμὸς θυρωροῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου.

Θὰ συναντηθῇτε μετὰ τοῦ ἀξιολύτου κυρίου Πρωθυπουργοῦ· θὰ σᾶς συναντήσῃ ὁ ἐξοχώτατος ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργός· θὰ ψιθυρίσωσιν εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν ἱερεῖς καὶ συνοδικοί. Πιθανὸν νὰ σπεύσῃτε νὰ χρησιμοποιήσῃτε τὴν μάχαιραν τοῦ ἰσχυροῦ, ὡς τὸ εὐκολώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ὄπλον. Πρὶν ὅμως ἀκονίσῃτε ταύτην, καλέσατε εἰς τὰ ἱερὰ ἄδυτα τῆς συνειδήσεώς σας τοὺς προκατόχους σας. Ἐρωτήσατε ἕνα πρὸς ἕνα, ἀργόμενος ἀπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ καταλήγων εἰς τὸν Σπυρίδωνα Βλάχον, τί ἐπέτυχον διὰ τῶν διωγμῶν; Αὐτοὶ μὲν ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν! Ἡ ζῶσα δὲ τῷψις τῶν συνειδήσεων τῶν ἐπέζησε καὶ ἐπιζεῖ.

Αἱ ἰδέαι δὲν καταβάλλονται διὰ τῆς ὕλικῆς δυνάμεως. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς βίας ἐναντίον τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἔλαιον ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ἰσως καὶ αὐτὸς ὁ χριστιανισμὸς νὰ μὴ ὑπῆρχε, ἔαν ἔλειπον οἱ εὐεργέται του, ὁ Νέρων, ὁ Διοκλητιανός, ὁ Τραϊανός κ.λ.π.!

Ἀπορρίψατε λοιπὸν τὴν μάχαιραν τοῦ διωγμοῦ, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τοῦ Γολγοθᾶ τέμνει τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν διωκτῶν καὶ ἐξασφαλίζει στεφάνους Δόξης καὶ Νίκης εἰς τοὺς μάρτυρας.

Καὶ προχωρήσατε! Δύο δρόμοι παραμένουν διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσουν εἰς τὴν λύσιν. Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ μετὰ θάρρους καὶ παρρησίας ἐπανόρθωσις τοῦ σφάλματος. Ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ πατροπαράδοτου ἐορτολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος ὅχι ἀπλῶς θὰ τιμήσῃ τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ἀλλὰ καὶ θὰ θέσῃ ταύτην πλησίον τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες ἐξησφάλισαν τὴν γαλήνην τῶν συνειδήσεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπάρχουν λόγοι, τοὺς ὁποίους γνωρίζει ἡ ὑμετέρα Μακαριότης, οἵτινες δὲν εὐνοοῦν τὴν λύσιν αὐτὴν; Ἰδοὺ καὶ δευτέρα λύσις.

Ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ ἄλλως θὰ συζητηθῇ τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα, ἐνώπιον τῆς ὀψέποτε συγκληθησομένης Πανορθοδόξου Συνό-

δου, ἀχθῇτε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ ἐπιδείξατε πνεῦμα κατανοήσεως τῆς κρισιμότητος τῶν στιγμῶν, ἀναγνωρίζοντος De gure τὴν De Facto ὑπάρχουσαν Ἐκκλησίαν (ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν τῆς λέξεως ἔννοιαν) τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ὅταν τοῦτο τεθῇ ὡς βάσις, παραμένει πλέον τυπικὴ λεπτομέρεια ἡ μορφή τῆς Ἐκκλησίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σχέσεων τῆς πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς χώρας.

Εἴσθε νομικὸς καὶ θεολόγος· πλήθος ὀτρυνῶν καὶ πολυσόφων συμβούλων κινεῖται περὶ τὴν ἡμετέραν Μακαριότητα· νομικοὶ καὶ θεολόγοι Παλαιοημερολογίται ὑπάρχουν ἐπομένως εἰς μίαν κατὰ Χριστὸν ἀδελφικὴν συζήτησιν θὰ ἐξευρεθῇ τὸ ζητούμενον.

Μακαριώτατε,

Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται ἡ λύσις ἐνὸς ἐπιμάχου ζητήματος, ὅπερ δὲν ἐλύθη, ἀκριβῶς διότι οἱ ἰσχυροὶ τὸ ἐβλεπον ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἰσχύος τῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Κίνδυνοι πολλοὶ περιβάλλουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπειράριθμα βέλη ρίπτονται κατὰ τοῦ Σώματος αὐτῆς. Μὴ ἐκδαπανήσετε ἐπομένως τὴν δραστηριότητά σας εἰς τὸν ἄχαρι ἄγωνά τῆς ἐξοντώσεως ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, κατὰ τοῦτο διαφερόντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ συντηρητικισμοῦ τῶν.

Εἰς τοιοῦτον ἄγωνα ἡ φθορὰ θὰ εἶναι συντριπτικὴ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἀνύπαρκτον. Καὶ πρὸ παντὸς ὅταν καὶ ἡ ἡμετέρα Μακαριότης κληθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἐπουράνιον πολιτείαν τῶν Ἀγίων, ἐφ' ὅσον μὲν ἔλυσε τὸ ζήτημα κατὰ τοὺς ἐνδεδειγμένους τρόπους, θὰ τὸν συνοδεύουν εὐλογίαι καὶ εὐφημίαι· ἄλλως κατάραι καὶ ἀναθέματα, καθιστῶσαν προβληματικὴν τὴν διέλευσιν ἐκ τῆς στενῆς πύλης τῆς αἰωνιότητος, θὰ φθάσουν μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

Καὶ τότε...

Μακαριώτατε

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ζῆλος σας καὶ ἡ λαμπρὰ μόρφωσις ὑμῶν θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν τοῦ καλογερικοῦ πείσματος ὀρισμένων προκατόχων σας καὶ θὰ λύσῃτε τὸ ἐπίμαχον ζήτημα κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ συνείδησιν διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἄγωνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Εὐαγγελίζου γῆ καρὰν μεγάλην

ΤΟ ΥΨΙΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑ

Κεντρικὴν θέσιν κατέχει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Οὗτος πανευφύμως ἐμνήθη ἀπὸ τοὺς ἱμνογράφους καὶ ἐξαιρέτως ἐμεγαλύνθη ἀπὸ τοὺς ρήτορας. Δι' αὐτὸ μεταφέρομεν εἰς τὴν στήλην αὐτὴν μίαν περικοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐπερχομένου λόγου τοῦ μεγάλου ἐκείνου ρήτορος, Ἡλίας Μηνιάτη, τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά πραγματικῶς εἶχε τραπῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Ἀγάπης τοῦ Κυρίου, ὡς πενιχρὰν ἐκδήλωσιν τιμῆς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου.

«...Ἐποῦτα τὰ λόγια τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, ἀγκαλιὰ καὶ νὰ ἐμνήνουν χαρὰς εὐαγγέλια μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν τῆς Παρθένου ἐπροξένησαν μεγάλην ταραχήν· ὅμως ὡς σοφὴ καὶ σπουδαία ὥπου ἦτον πρῶτον καταστέλλει τὴν καρδίαν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ φόβου (λέγει ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας): «Ὡς ἐν ἀταραξίᾳ γενεμένη δέξεται τὴν Θεῖαν ἀπόκρισιν· καὶ ὡς οὐκ ἀπιστήσασα, ἀλλ' ἐπιζητοῦσα μαθεῖν τὸν τρόπον τοῦ προφητείας, εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω». Ἐσὺ, ὦ Θεοσιδέστατον Πνεῦμα, ὁποῦ φέροντας μορφὴν ἀνθρώπου μοῦ ὁμιλεῖς λόγια ὑπὲρ ἀνθρώπων, εἰπέ μου, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννήσῃ Παρθένος; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ στέκη μετ' ἐμὲ ὁ Κύριος; Ὁ Κύριος μετ' ἐμοῦ; Ὁ Θεὸς ἐκεῖνος ὁ ἡψιστος καὶ ἀπαρίγραπτος, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἄρχισε καὶ ποτὲ δὲν θέλει τελειώσει, ἀναρχος, ἀτελευτήτος· ἐκεῖνη ἡ καθαρωτάτη οὐσία, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἐγεννήθη καὶ πάντα ζῇ καὶ ποτὲ δὲν γηράσκει· ὁποῦ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει· Ἐκεῖνος, λέγω, θέλει ἐνωθῇ μετ' ἐμὲ, τὴν ταπεινὴν γυναῖκα, ὁποῦ ἄλλο δὲν εἶμαι, παρὰ μία ψυχὴ οἰζωμένη εἰς θνητὸν κορμὶ, γυμνὸν ὄνομα, οὐκ ἓν ὄνομα, ὁποῦ ὀλίγον ζῇ καὶ πολλὰ πύσχει; «Πῶς ἔσται τοῦτο», νὰ ἦναι μετ' ἐμὲ τὸ φθαρτὸ χοστάρ, σμυγμένον τὸ πῦρ τῆς Θεότητος; Μὲ τὸ πλάσμα ὁ Πλάστης; Μὲ μίαν Παρθένον ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ περισσότερον μοῦ συγχίζει τὸν νοῦν καὶ οἶφται εἰς μίαν ἄβυσσον τὸν λογισμὸν μου, μοῦ λέγεις: Πῶς ἔχω νὰ γεννήσω παρθένος, καὶ τίς εἶδε ποτὲ καρπὸν δίχως οἶζαν; γέννημα δίχως σπέρμα; ποταμὸν δίχως ἡγήνην; υἱὸν δίχως πατέρα; Μητέρα δίχως ἄνδρα; πῶς ἔσται τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω»; Ἐξηγήσαί μου, ὦ Ἀγγελε, τὸ μυστήριον· εἰπέ μου ἐποῦτης τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τὸν τρόπον: «Πῶς ἔσται τοῦτο»; Μὴ ἐξετάσεις, ὦ παρθένος τοῦ μυστηρίου τὸν τρόπον — ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος — ὅσον κατανοεῖται, τόσον διαμένει ἀπόρητος. Καὶ ὅσον πολυπραγμασιάζεται, τόσον σιγγίζει τὸν νοῦν· τοῦτο μόνον σοῦ λέγω, πῶς· «πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ»· τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἡμενονεῖον, ἡ νοερά πηγὴ τῆς σοφίας, ὁ τῶν χαρισμάτων θησαυρὸς, ὁποῦ τελιοῖ τοὺς διδασκάλους, ἐκεῖνο θέλει ἔμβει εἰς τὴν ἱερὰν σου γαστέρα, μὲ θειαστὴν ἐνέργειαν, καὶ ἀπὸ τὰ παρθενικά σου σπλάγχνα θέλει ὁργανίσει τὸ πανάχατον ὄμμα τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. «Καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» καὶ ἐπειδὴ ὡς ἄνθρωπος εἶσαι ἀσθενής, θέλει

σὲ ἐπισκιάσει ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, θέλει σὲ ἐνδυναμώσει, θέλει σὲ ἀγιάσει, διὰ νὰ γένῃς, δοχεῖον χωρητικὸν τῆς Θεότητος. Ἔτσι εἶναι διατεταγμένον εἰς τὸ Μέγα Συμβούλιον τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὴν γερούσιαν τῶν μακαρίων Ἀγγέλων· ἔτσι ὁ προαιώνιος ἐπρωόρισεν, ὅτι ἀπὸ ἐσέ τὴν Παρθένον νὰ λάβῃ ὁμοίωμα ἀνθρώπου ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν χαμένην εἰκόνα ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τέτοιους καὶ ὁμοίους λογισμοὺς καταπειθόμενη ἡ Παρθένος ἀνοίξε τέλος πάντων ἐκεῖνα τὰ νεκταρώδη χεῖλη καὶ μὲ τέτοιαν ταπεινώσιν πρὸς τὸν Γαβριὴλ ἀπεκρίθη: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» ὥσάν νὰ ἡθέλε λέγει· ὦ Ἀρχάγγελε, ἐπειδὴ καὶ εἶσαι μαντατοφόρος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐξ ἀνάγκης ἀσφαλυνθεὶς νὰ εἶναι καὶ οἱ λόγοι σου ἀληθινοί· εἰς τὴν γαλακτομελίᾳ ῥέουσιν γλώσσάν σου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρίσκειται πικρὸν φαρμάκον ἀπάτης· ὅθεν ἀγκαλιὰ καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἀξία νὰ βαστάξω τὸν πάντα βαστάζοντα· νὰ γεννήσω τὸν ποιητὴν μου καὶ νὰ γενῶ Μήτηρ τοῦ Πλάστου, ὅπως μὲ πᾶσαν ταπεινώσιν προσπίπτω, καὶ ὡς γραφθῇ εἰς ἐμὲ ὁ Θεῖος Λόγος. Πόκος εἶμαι κενός, ὡς κατεβῇ εἰς ἐμὲ ἡ δρόσος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Παρθένος εἶμαι καθαρὰ, ὡς πάσῃ ἀπὸ ἐμὲ σάρκα ἀνθρώπινον ὁ προαιώνιος Θεός· «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου»· ὦ βάθος ταπεινώσεως, ὁποῦ μᾶς ἀνεβάσει εἰς τοὺς οὐρανοὺς! ὦ θαυμαστὴ δύναμις μιᾶς παρθένου Κόρης, ὁποῦ μὲ ἓνα «γέννητος» κάμνει τὸν Θεὸν νὰ ἀλλάξῃ μετ' ἐμὲ τὴν γῆν τοὺς ἀστέρας! Μὰ διὰ ποῖαν ἀφορμὴν πανακρύστατε κόρη, θεόσοφε Μαριάμ, τώρα, ὁποῦ ὑψώθηκε εἰς τόσην μεγαλειότητα καὶ τιμὴν, οἴπτεσαι εἰς τόσην ταπεινώσιν; Τάχα δὲν ἔπρεπε νὰ δοξασθῇς, ἔστωντας καὶ νὰ ἔγινες δοχεῖον χωρητικὸν τῆς Θεότητος καὶ Θρόνος ἡλιοστάλακτος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης; Ἐσὺ τώρα εἶσαι Μήτηρ Θεοῦ, καὶ πῶς κραῖσσαι δούλη Κυρίου; «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου». Ἀλλὰ φαίνεται μοι εὐλόγως νὰ μοῦ ἀποκορῖνεται ἡ Παρθένος· πῶς ἐπειδὴ καὶ μὲ αὐτὴν ἔκατοίκα ὁ Κύριος, ὁποῦ «ὑπερηφάνους ἀντιτίσεται ταπεινοῖς δίδουσι χάριν», προπόντως ἐταπεινώθη· καὶ ἡ ἐξεύρουσα πῶς «ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τῇ καρδίᾳ», ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ μὲ πᾶσαν ταπεινώσιν, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν Θεῖον Λόγον...».

Αὐτὸ εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς εὐάνθους ἀνθοδέσμας, ποὺ προσέφερε ἡ καρδιά καὶ ἡ ποιήσις τοῦ Μηνιάτη πρὸς τὴν ἀειπαρθένον Θεοτόκον.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Η ΠΟΛΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Ἡ ἁγία αὕτη πόλις Ναζαρέτ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ἐν μικρὸν καὶ ἄσπερον χωρίον τῆς Γαλιλαίας, εἰς οὐδὲν τῆς Παλ. Διαθήκης σημεῖον ἀναφερόμενον.

Τοῦτο ὅμως τὸ μικρὸν καὶ ἄσπερον χωρίον ἐξελέγη, ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας, διὰ νὰ διαδραματισθῇ εἰς αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειωδέστερα γεγονότα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ὅτι ὁ Τίος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, εὐαγγελισθεὶς τῆς Θεοτόκου τὴν ὑπερφυᾶ σύλληψιν. Καὶ εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἄσπερον αὐτὴν Ναζαρέτ μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφὴν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ εἰς διήγην ὑποτασσόμενος προθύμως εἰς αὐτοὺς, προκόπτων, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν, σοφία, ἡλικία καὶ χάριτι.

Εἰς τὴν συναγωγὴν τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ναζαρέτ ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς τὸ πρῶτον τὰς Χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ ἠρμήνευσε τὰς περὶ Αὐτοῦ προρρήσεις τῶν Προφητῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ἡ προσωνυμία «Ναζωραῖος» ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο, τρόπον τινά, ὡς περιφρονητικὴ, καθὼς συνάγεται ἐκ τῆς συνωνυμίας Φίλιππου καὶ Ναθαναὴλ, «ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἐξ αὐτοῦ δὲ προσέκυψε νὰ ἀποκαλοῦν ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς καὶ ὁπαδοὺς τοῦ Ναζωραίου οἱ μὲν Ἀραβες «Νασσάρα» (ἐκ τοῦ Νάσσα = Ναγαρέτ), οἱ δὲ Ἑβραῖοι «Νόζερα» (ἐκ τοῦ Νέζερα = Ναζαρέτ), δηλονότι Ναζωραίους.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ναζαρέτ καὶ πλησίον τῆς πόλεως, ὑπῆρχε μία πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὕδρευοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Κατὰ ἀρχαίαν λοιπὸν παράδοσιν, ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἀκριβῶς, ἐγένετο ὁ πρῶτος Εὐαγγελισμὸς τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν, ὅταν Αὕτη μετέβη ἐκεῖ πρὸς ὕδρευσιν. Φοβηθεῖσα ὅμως προφανῶς ἐκ τῆς ὑπερφυσικῆς θέας τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἀπῆρξεν ἐπὶ τόπου τὴν ὕδριαν καὶ ἐπανῆλθε δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν Τῆς. Εἰς ταύτην δέ, (τὴν οἰκίαν τῆς Παρθένου), ἐγένετο ὁ δεύτερος Εὐαγγελισμὸς, καθ' ὃν ὁ Ἀρχάγγελος τῇ προσεφώνησε «Χαῖρε Κεχαριταμένη ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ, εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί».

Εἰς τὸν τόπον τοῦτον τοῦ δευτέρου Εὐαγγελισμοῦ, τῆς οἰκίας δηλαδὴ τῆς Παρθένου, ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου ἰδρύθη λαμπρὰ Βασιλική, ἣτις ἐσώζετο ἀκεραία μέχρι τοῦ βου αἰῶνος, καταστραφείσα ὁλοσχερῶς καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν ὁρδῶν τοῦ ἀπηνόου Χάκαμ μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς κατὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτοῦ τῷ 1009. Σήμερον ὑπάρχει ἡμιυπόγειος ὥραία Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου, τῆς οἰκίας δηλ. τῆς Παρθένου, ἀνήκουσα εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐνθα ὑπάρχει καὶ μικρὸν φρέαρ, τὸ ὕδωρ τοῦ οὐοῦ προέρχεται ὑπογείως ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν πόλιν τῆς πόλεως προρρηθεῖσαν πηγὴν τοῦ πρώτου Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἰδρύθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, καὶ εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐρείπων τῆς Βασιλικῆς, πέριξ τῆς ὁποίας εὗρισκονται πλείστα ὅσα σημεία τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τὴν Να-

ζαρέτ πλὴν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ὑπάρχει τὸ Κτίριον τῆς ἱ. Μητροπόλεως τῶν Ὁρθοδόξων, μετὰ περικαλλοῦς Ἐκκλησίας, ἰδρυθείσης ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἰουδαϊκῆς Συναγωγῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετέβαινε συχνάκις καὶ ἐκῆρτε τὴν θείαν καὶ οὐράνιον Αὐτοῦ Διδασκαλίαν.

Πλὴν τούτων ὑπάρχει καὶ Λατινικὸν Μοναστήριον, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου, κατὰ τοὺς Λατίνους, εὐρίσκετο τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνηστορος. Ἐπῆρχεν ὅμως καὶ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἀρχαία, τὴν ὁποίαν, κατὰ τοὺς Λατίνους, ἤρπασαν ἄγγελοι καὶ... μετέφερον εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Λωρέττην, κατὰ τὸ ἔτος 1291, διὰ νὰ μὴ μεταβληθῇ εἰς τέμενος ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν!... Εἰς τὸ ἀλλότριον τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας τῶν ὑπάρχει κυλικὴ ἐπιγραφή λατινιστὶ ἀναγράφουσα, «Ἐνταῦθα ὁ Λόγος Σάρεξ ἐγένετο».

Ὁσαύτως ἐπιδεικνύεται καὶ μία κολόνα ἐκ γρανίτου, ἐπὶ τῆς ὁποίας, λέγουν, ὅτι ἔστηκε ὁ Ἀρχάγγελος ὅταν ἐδηγγελίζετα τὴν Θεοτόκον. Πλησίον ἐκεῖ ὑπάρχει μικρὸν παρεκκλήσιον, λελαξευμένον ἐντος βοράχου, τοῦ οὐοῦ τὸ ἔδαφος εἶναι κεκαλυμμένον δι' ὠραίων μωσαϊκῶν τοῦ Ε' ἢ ΣΤ' μ. Χ. αἰῶνος. Μία ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τῶν μωσαϊκῶν τούτων, δηλοῖ ὅτι ταῦτα κατεσκεύασε «Κόνων, ὁ Διάκονος τῆς Ἱερουσαλήμ».

Ἐκτὸς αὐτῶν, Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔχουσιν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ Ἀγγλικανοὶ Προτεστάνται.

Τρία χιλιόμετρα πρὸς Νότον τῆς Ναζαρέτ εὐρίσκεται ὁ ἱερὸς Κορημνός, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελον νὰ κορημνίσωσι τὸν Ἰησοῦν. Οὗτος ἀνῆρξεν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ὑπαγόμενος εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐκάστοτε Ἑλλήνου Μητροπολίτου Ναζαρέτ, πολλοὶ τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς περιεπορεύθησαν καὶ ἐκαλλώπισαν, ἀνεγείραντες καταλήλους οἰκοδομίας, ὡς θὰ ἔχωσιν ἴδῃ οἱ ἐντεῦθεν μεταβαίνοντες Προσκυνηταί. Αὐτὰ περὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Ναζαρέτ.

Τὸ κλίμα τῆς Ναζαρέτ εἶναι εὐκρατότατον, εὐχάριστον καὶ ἡπιον. Ἀπέχει δὲ τῆς Ἱερουσαλήμ 140 χιλιόμετρα καὶ ἔχει πληθυσμὸν περὶ τὰς 30.000 κατοίκων. Σήμερον εἶναι μία ὡραιότατη πόλις μὲ ἀμυῶλον τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, καθότι πολλοὶ δεκάδες ἐργοστασίων ἔχουσιν ἰδρυθῇ ἐκεῖ. Ὁραιότατοι καὶ εὐρεῖς δρόμοι διανοίγονται καθ' ἐκάστην καὶ νέαι συνοικίαι ἰδρύονται ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε εὐρίσκοντο ἀγροὶ καὶ ἐκτάσεις ἔρημοι. Ὅλα ταῦτα συνέτειναν, ὥστε ὅλοεν καὶ περισσότεροι περιηγῆται καὶ προσκυνῆται νὰ συρρέουν διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτον ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον «Χαῖρε Κεχαριταμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί». Ἡ παλαιὰ ὅμως πόλις διατηρεῖ ὅλην τὴν ἀρχικὴν γραφικὴν τῆς εἰκόνα μετὰ τοὺς μικροὺς τῆς δρόμους καὶ τὰ κατὰλειμα σπιτάκια τῶν παλαιῶν Ναζωρητῶν κατοίκων τῆς, αἱ θυγατέρες τῶν ὁποίων διατηροῦν ἀκόμη τὴν ἰδιόζουσαν συνήθειαν νὰ μεταβαίνουν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, φέρονσαι τὰς ὕδρις τῶν ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν, διὰ νὰ τὰς πληρώσουν

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τὸ ἀριστούργημα τῆς αἰωνιότητος

Ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος», ὁ ὑπέρλαμπρος αὐτὸς Ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἐγεννήθη εἰς συγκυρίαν ἐκτάκτως κοινίμων διὰ τὸ Βυζαντινὸν Ἔθνος. Ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος τῷ 626 εὐρίσκειτο εἰς ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Περσῶν, οἱ τελευταῖοι δι' ἀντιπερισπασμὸν καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοὺς Ἀβάρους ἐπολιόρησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας ἡ βασιλεύουσα δέχεται τὰς ἐφόδους τῶν βαρβάρων ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Ὁ Πατριάρχης Σέργιος κατόρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τοιαύτην αὐτοθυσίαν εἰς τοὺς ὀλίγους ὑπερασπιστὰς τῆς πόλεως ὥστε νὰ θραύωνται αἱ ἐφοδοὶ τῶν πολιορκητῶν εἰς τὴν ἡρώειν ἀμυναν τῶν ὑπερασπιστῶν. Τὴν προηγουμένην ἐνὸς κρατεροῦ ἀγῶνος καὶ μιᾶς τρομακτικῆς θυσίης ἐφάνη ἡ Θεοτόκος εἰς τὰς ἐπαλλξεις τῶν τειχῶν. Οἱ ἐπιδρομεῖς συνετρίβησαν καὶ ὑπεχώρησαν ὀριστικῶς. Ἔτσι ἐγεννήθη ὁ Ἀκάθιστος πρὸς τὴν Θεοτόκον Ὕμνος. Ὁνομάσθη δὲ οὕτω διότι ὥρισθη νὰ ψάλλεται τῶν πρῶτων ἱσταμένων ὁρθῶς.

Ὁ Ὕμνος σύγκειται ἐξ 24 οἰκῶν οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Σήμερον ψάλλεται μόνον τὸ προοίμιον ἐνῶ οἱ οἰκοὶ ἀναγινώσκονται ψαλμωδικῶς. Ἐξυμνεῖται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου, ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων, ἡ δοξολογία τοῦ Σημεῖως, καὶ διὰ λυρικῶν ἐξάρσεων προτρέπονται οἱ πιστοὶ νὰ ὑμνήσουν πῇν γεφυρώσασα τὸ χάσμα μετὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς Θεοτόκον, καὶ νὰ παρακαλέσωσιν αὐτὴν νὰ σώσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Ἐκ τῆς συγχῆς ἐπαναλήψεως τοῦ «χαῖρε» καὶ τὸ ποίημα καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀκολουθία ὀνομάσθησαν χαιρετισμοί. Εἶναι δύσκολον νὰ εὗρωμεν ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν ἣτις νὰ συγκινήῃ περισσότερον τοὺς χριστιανούς. Πόσοι στίχοι τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰ χεῖλη τῶν εὐσεβῶν!... Δὲν συγκλονίζει δὲ μόνον τὰς καρδίας τῶν ὀρθοδόξων ἀλλὰ καὶ ἄλλους λαοὺς μὴ Ὁρθοδόξους, εἰς τὰς γλώσσας τῶν ὁποίων ὁ Ὕμνος μετεφράσθη. Ὑπάρχουν μεταφράσεις τῆς λατινικῆς, τῆς γερμανικῆς, τῆς ρωσικῆς, τῆς ρουμανικῆς, τῆς ἀραβικῆς, τῆς γαλλικῆς, τῆς ἰταλικῆς, τῆς ἰσπανικῆς κλπ. κλπ. Δικαίως δὲ θεωρεῖται ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον καὶ κάθε λαὸν τὸ ἀριστούργημα τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνογραφίας καὶ ἐν ἐκ τῶν ὡραιότερων τοῦ κόσμου. Ἡ λυρικὴ ἑξάρσις, ὁ ποιητικὸς οἶστρος, ἡ σαφειστάτη διατύπωσις τῶν ἰδεῶν ἀναδιψάζουν τὸ ποίημα εἰς τὸ Ἀραράτ τῆς δημιουργίας. Καὶ ἀμέσως ἀνακίπτει τὸ ἐρώτημα: Ποῖος εἶναι ὁ ὑμνπετὴς αὐτὸς ὅστις μετὰ τόσην μεγαλοπρέπειαν γλώσσης καὶ ἰδεῶν παρέδωκε τὸ ἀριστούργημα εἰς τὴν ἀθανασίαν; Ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου Σεργίου συνηγορεῖ ἡ

ἡδύτης ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην πηγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάποτε ἐγέμνε καὶ τὴν ἰδικὴν Τῆς ἡ μικρᾶ Παρθένου Μαρίαν.

ΒΑΣ. Μ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

παλαιστάτη παράδοσις, καὶ οἱ κώδικες 212 τῶν Παρισίων καὶ 14 τῆς βιβλ. τοῦ Ἀγ. Μάρκου Βενετίας. Ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ εἶναι καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ μεγάλου Ρωμανοῦ τοῦ Μελαβδοῦ ἐπιχειρήματα χαρακτηριζόμενα κυρίως ὡς ἐσωτερικά. Ἡ τεχνικὴ τοῦ Ποιήματος, τὸ ὕφος, ἡ ρητορικὴ τάσις, ἡ δραματικὴ χροιά καὶ ὁ λυρισμὸς συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ πελενταίου. Ὁ Πίνδαρος ἀλλοστε αὐτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας θεωρεῖται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑμνιστὴς τῆς Θεοτόκου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀπαστράπτων αὐτὸς ἀδάμας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὕμνογραφίας εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας δόξας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως παλαιότερον ἐφάλλετο εἰς ὀλονικτίους ἀκολουθίας «ὀρθοστάδην» οὕτω καὶ σήμερον οἱ πιστοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κατακλύζουσιν τοὺς ναοὺς διὰ νὰ δοκιμάσουν τὸν μύχιον συγκλονισμὸν τοῦ Θρησκευτικοῦ τῶν συναισθημάτων ἐπὶ τῷ ἀκουσματι τοῦ χαρμωσίου καὶ Θεοπρεποῦς μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θείου Λόγου.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Τύπον Γολιάθ ἔχει ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἣτις διὰ τῶν καινοτομιῶν ἀπεξενώθη τοῦ Θεοῦ, ὡς ξένος τοῦ Θεοῦ ἦτο ὁ Γολιάθ, ὡς ὢν Ἐθνικός. Τὴν ἐξουσίαν καὶ δυνάμιν καὶ ἀρχὴν δι' ὧν μᾶς καταδιώκει, βασανίζει, μᾶς ἐξευτελίζει καὶ περιορίζει ἔχει ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία, ὡς ὁ Γολιάθ εἶχε τὴν Πανοπλίαν, τὴν ἰσχὴν καὶ τὸν ὄγκον τοῦ γίγαντος, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ ἐνικοῦσε τὸν Δαυὶδ, ὅπως καὶ ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία, κανχᾶται καὶ μνηκτριεῖ τοὺς Παλαίσημερολογίτας, στηριζομένη εἰς τὴν δυνάμιν τῆς, καὶ εἰς τὴν ὑποστήρηξίν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐξουσίας τοῦ Κράτους. Ἡμεῖς δὲ οἱ Παλαίσημερολογίται τύπου φέρομεν τοῦ Δαυὶδ ἣτις εἶχε παρησίαν ἐν τῷ Θεῷ, κατὰ τὸ λέγειν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Εὗρον ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου Δαυὶδ τὸν δοῦλον μου ἐν ἐλέῳ ἀγίῳ ἔχρισα αὐτόν», ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐμμένομεν πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν, τηροῦντες ἐπιμελῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις ὡς ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέδωκεν ἀπ' ἀρχῆς, ἡ δὲ πανοπλία μας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ τακτοῦ Γολιάθ), εἶναι ἀντὶ τῆς ράβδου ὁ Ὑμνος Σταυρός, ἀντὶ τῆς σφενδόνης ἡ Ὁρθοδοξία, καὶ ἀντὶ τῶν λίθων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ διστομος ρομφαία ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς Πεπλανημένους. Ὅπως λοιπὸν ὁ μικρὸς ἄοπλος καὶ ποιμὴν προβάτων Δαυὶδ, μετὰ τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ ἀπέκτεινε τὸν ἀλαζῶνα Γολιάθ, οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ μικροὶ ταπεινοὶ καὶ καταδιωκόμενοι ὑπ' ὅλων, θὰ νικήσωμεν μετὰ τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, οὗς αὐτοὶ ἐτοιμικῶς καταπατοῦσιν, διότι «δικαίος εἰ Κύριε καὶ δικαιοσύνης ἡγάπησας», καὶ «ἡ Δικαιοσύνη σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ καὶ ὁ λόγος σου Ἀλήθεια» Ἀμήν. Καὶ ὅπως κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῶν αἰρέσεων καὶ κακοδοξιῶν, ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, ἡ Ὁρθοδοξία ἐνίκησεν ὡς μαρτυρεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἡ

στορία, οὕτω καὶ νῦν θὰ νικήσῃ τὰς καινοτομίας καὶ οὕτω πάντες ἐν ἐνὶ σιῶν καὶ μία καρδίᾳ θὰ δοξάζωμεν καὶ αὐτῆς πάντες ὁμοῦ ἐνωμένοι τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος τῆς Ἁγίας Τριᾶδος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῦτα ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ σὰς ἐπενθυμώμεν ἀδελφοί ἂν καὶ τὰ γνωρίζετε ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ καὶ μία νέα ἐπενθύμισις δὲν βλάπτει νερτίζωμεν ἄλλ' ὠφελεῖ, καὶ πάντες ἂς ἐπιχαλοῦμεθα τὸν Κύριον μετὰ δακρύων ἵνα φέρῃ τὸ συντομώτερον τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας σύμφωνα μὲ τὸ Παλαιὸν καθεστῶς, ἢ νὰ ἀφελθῶμεν ἐλευθέροι ἐντελῶς καὶ θαρραλεῶς κατὰ τὸ δοκοῦν μας σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ Συντάγματος καὶ τοὺς διεθνεῖς τοιοῦτους.

Ο ΑΓΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

*Μηδεὶς Σοῦ τῆς νεότητος καταφρονεῖτω
(Απ. Παῦλος)*

Ὁ νέος, λόγῳ τῆς ψυχικῆς του ιδιοσυστάσιος, διακρίνεται πάντοτε διὰ τὴν φλογερὰν καὶ ἀνιδιαιτελὴν του πίστιν. Ὁ νέος λυοδίεται πάντοτε χωρὶς σκεπτικισμὸν καὶ με ἀσυγκρατητὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τοὺς διαφόρους ἰδεολογικοὺς ἀγῶνας.

Ἰδιαίτερος ἡ ψυχὴ του νέου συνεκινήθη ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ ἐνυσιώσθη χάριν Αὐτῆς. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ νέου καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελοῦν τοὺς παρόντας μᾶς παγκοσμίου ἀρμονίας, ἐνὸς ὑπερόχου θαύματος. Ὁ Κύριός μας ὡς νέος ἔδρασε καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡλικίας του μεταξὺ 30—33 ἐτῶν ὁλοκλήρωσε τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Συγκινεῖ ἡ ἱστορία τοῦ νεοφυῶς, μόλις 16 ἐτῶν, Ζαχαρίου, ὅστις ἐφρονεῖτο κατὰ τὸν φρικαλεώτερον τρόπον ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, διότι μετέφερε τὴν τελευταίαν παρηγορίαν, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως, ἐυρισκομένους εἰς τὰς φυλάκας.

Ὁ Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριος, οἱ ἑνδοξοὶ στρατηλάται Ἅγιοι Γεώργιος καὶ Δημήτριος, ἡ Πάναγος Αἰκατερίνα, ἡ Ἁγία Περόπετα τῆς Καρχιδόνος, ἵνα εἰς ὀλίγα ἀρκεσθῶμεν, ἐπὶ ἤρξαν ἅγιοι καὶ ἄγνοι ἔρημοι, θυσιασθέντες εἰς τὸν θάμνον τοῦ Κυρίου, καὶ στερεώσαντες τὴν Ἁγίαν Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ τίμιον αἷμά των.

Ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ὑπελόγησε εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων. Ἄλλωστε καὶ ἓνα σοβαρὸν κριτήριον τῆς ἀντοχῆς ἐνὸς ἀγῶνος εἶναι καὶ ἡ παρουσία νέων καὶ νεανίδων. Ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τῶν νέων εἶναι μία ἐγγύησις, ὅτι τὸ ἔθνος ὡς τῆς ἰδεολογίας θὰ μεταλημπανθῇ καὶ εἰς τὴν νέαν γενεάν καὶ ἐπομένως θὰ ἐπιζήσῃ. Δι' οὗτον ἀκριβῶς τὸν λόγον καθίσταται ἀναγκαιοτάτη καὶ ἡ ἀξιοποίησις τῆς Νεολαίας καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Τόσαι οἰκογένειαι θρησκονοῦνται κατὰ τὸ παλαιὸν ἐφορολόγιον! Τὰ τέκνα των ἀγῶρια καὶ κορίτσια, ποῦ εὐρίσκονται; Ἡ παιδικὴ συμμετοχὴ εἰς τὸ φρόνιμα τῆς οἰκογενείας δὲν εἶναι ποτὲ θετικὸν μέρος.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἰδιαίτερον σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὸν παρόντα τῆς Νεολαίας καὶ εἰς αὐτὴν κυρίως στηρίζει ὅλας τὰς χροιάς καὶ ζωηράς ἐλπίδας τῆς. Ἡ νεολαία καὶ τῶν δύο φύλων θὰ πρέπει νὰ ἀξιοποιηθῇ. Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ὁμάδες νέων, κύκλοι συμμελέτης, πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὴν κίνησιν τῶν νέων.

Συγχάρισμα τὸν ἱερέα πατέρα Διονύσιον Καλάρ-γυρον διὰ τὸν ζήλον του ὑπὲρ τῆς Νεολαίας ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν ὁσιώτατον μοναχὸν πατέρα Δασίθεον διὰ τὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἀξιέπαινοι ἐπίσης οἱ κ.κ. Σταῦρος Καραμήτσος, Νικήτας Διακογιάννης καὶ Κων)νος Κόμνιος διὰ τὴν προσφορὰν των πρὸς τοὺς νέους.

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν, ὡς γνωστὸν συγκεντρῶνται οἱ νέοι εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης γραφεῖα καὶ ἀκροῶνται κατηχητικῶν μαθημάτων.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως αὐτό. Ἀπαιτεῖται συγκρότησις κινήματος τῆς Νεολαίας.

Μόνον οἱ νέοι θὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ ἀγὼν μας δὲν εἶναι ὑπόθεσις γερόντων καὶ γραϊδίων· καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ περὶ τὸν Εὐγένιον Τόμπρον παρασυνάγωγοι, οἵτινες «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν», περιερχόμενοι τὴν Ἑλλάδα, συκοφαντοῦντες, ὑβρίζοντες, διαβάλλοντες καὶ ἐν γένει ἀναταράσσοντες τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Τοῦτο δὲ ἄλλο, διὰ νὰ ποιήσωσιν προσήλυτον ἓνα καὶ καταστήσωσιν τοῦτον υἱὸν γέννης διπλότερον.

Τελευταίως μᾶς ἀποκαλοῦν «ἀκεφάλους», «πρεσβυτεριανούς» κ.τ.τ. Ἡ τοιαύτη συκοφαντία, ὅχι μόνον εἶναι ἀσύστατος, ἀλλὰ καὶ σατανικῶς ἐχάλκευθη διὰ νὰ βάλῃ κατὰ τῆς ἀγωνιζομένης ὀρθοδοξίας.

Πρὸς ἡρεμίαν λοιπὸν τῶν συνειδήσεων καὶ ἐπιτυχὴ ἀντιμετώπισιν τῶν περιουθενόντων αὐτῶν διαβολῶν γνωρίζωμεν τὰ ἑξῆς:

Α) Ὑπεριάτη κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς μας.

Β) Παραμένομεν ἀνεπ' Ἀρχιερέων κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν ἐποχὴν, οὐχὶ ἐκ λόγων ἀσυνείας ἢ ἀρνούμενοι τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ὡς πρῶτον οἱ πρεσβυτεριανοὶ ἢ ἀκεφαλοὶ, ἀλλὰ διατελοῦντες ἐν μικρῷ ὀρφανείᾳ.

Γ) Ἐλπίζωμεν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐργαζόμεθα ἐντατικῶς, ὥστε συντόμως νὰ ἀποκτήσωμεν Ἀρχιερεῖς μὲ ἀποστολικότητα, κανονικὸν κῆρος, χειροτονουμένους κατὰ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Δ) Ὑπενθυμίζωμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1935 παρεμείναμεν ἀνεπ' Ἀρχιερέων, χωρὶς προφανῶς νὰ ἐκολάσθημεν, διότι ἀκριβῶς καὶ τότε εὐρισκοῦμεθα ἐν ὀρφανίᾳ καὶ ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ Ἀδριανὸς Κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἰησοῦς μᾶς ἀπέστειλε Ἀρχιερεῖς.

Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τοὺς συκοφάντας καὶ δι' ἴδιον ὄφελος ἐργαζομένους.

Ἐκ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς

ΙΕΡΕΜΙΑΔΕΣ

Πολλά γράφονται καὶ περισσότερα, ὥς φαίνεται, συμβαίνουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀδιοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν «κληρονομίαν» τοῦ προαπελθόντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος Βλάχου. Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ υπολογίσωμεν τοὺς ἐναπολειφθέντας θησαυροὺς εἰς ποσὸν λιγῶν φανταστικόν. Βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπάρχουν λίραι! Καὶ γεννῶνται ἀδυσώπητα τὰ ἐρωτήματα: Ἄν ἕκαστος ἐπίσκοπος, ὡς μοναχός, ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ παρθεναίαν, ὑπακοὴν καὶ ἀκτημοσύνην. Ἀκτημοσύνη! Ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκουσίας πτωχείας, ὅπως τὴν ἐδίδαξεν ἐμπράκτως ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὅλη ἡ ἁγία χορεία τῶν ἐνδόξων τῆς Ἐκκλησίας Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι τὰ κτήματα καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν πρέπει νὰ εἶναι σκοπὸς τοῦ κληρικοῦ, ἀλλὰ μέσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑψηλῶν τῆς Ἐκκλησίας σκοπῶν. Τὰ κτήματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην τῶν οἱ σταγόνες τοῦ ἰδρώτος τοῦ εὐσεβοῦντος λαοῦ, ὅστις ἐκ τοῦ ὑστερήματος προσφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εὐχαριστως, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησία τὸ ἔργον της. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὁρφανῶν εἶναι ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὴν τὴν περιουσίαν οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ οἰκιοποιηθῇ.

Τὸ πρᾶγμα συνιστᾷ ἄλλωστε καὶ σκάνδαλον. Οἱ θησαυροὶ τῶν Ἀρχιερέων δὲν εἶναι προῖον ἐκ προικὸς ἢ προῖον ἐκ κληροδοσίας πλουσίων γονέων. Ἐπὶ τινι λοιπὸν δικαιώματι μεταβιβάζονται οἱ ξένοι καὶ ἀλλότριοι αὐτοὶ θησαυροὶ; Ἀλλ' ἔστω! Δὲν ὑπάρχουν ἄραγε ὁρφανά, ἰδρύματα φιλανθρωπικά, δυστυχεῖς, πονεμένοι, ἀνάγκαι σοβαραὶ ποῦ νὰ δεχθοῦν τὰ χρήματα αὐτά;

Ἄνθρωποι κοσμικοὶ, ὅπως ὁ Ἀβέρωφ, ὁ Ζάπας καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι εὐεργεταὶ εἰργάσθησαν, ἐμόχθησαν ἐπάλασαν καὶ ὅλην τὴν τοιοῦτοτρόπως ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν τὴν διέθεσαν εἰς κοινωφελεῖς σκοποὺς! Αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ παράδειγμα δὲν πρέπει νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἀκόπους καὶ μὲ ξένους ἰδρώτας ἀποκτώσας περιουσίας καὶ νὰ υποδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὸ καθήκον των;

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο στοιχεῖον τοῦ ἠθικοῦ μαρasmus, ποὺ δεσπόζει εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναγράφουν αἱ ἐφημερίδες, ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μονῆς Πεντέλης ἔχουν ἐνταφιασθῇ ποσότητες κατ'εστραφέντος ἱματισμοῦ, ἐνδύματα, ὑποδήματα. Αὐτὰ δὲ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἐράνους τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν διὰ τοὺς πόρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Γεννῶνται φρικτὰ ἐρωτήματα: Ἄραγε ἐνταφιάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διότι... προήρχοντο ἀπὸ ἐτεροδόξους ἢ διότι ἡ ἀμέλειά των εἶναι βαρυτάτη καὶ τὰ ὅσα των ἐρημητικῶς κειλεσμένα, ὥστε νὰ μὴ ἀκούουν τὰς φωνὰς των θλιβομένων καὶ τὰς οἰμωγὰς των δυστυχούντων;

Τὰ θέματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀκροδιγῶς μόνον ἐγγιζομεν ἀπετέλεσαν βολίδας ἐπιθέσεως τοῦ ἡμερη-

σίου τύπου. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ υποχωρῇ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τοῦ σεβασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὴν κυριωτέραν καὶ ἀγρυπνον φροντίδα τῶν πονούντων τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὅταν λέγωμεν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐννοοῦμεν τὸ νομικὸν σχῆμα, τὸ ἐκφραζόμενον μὲ σφραγίδας, τίτλους καὶ ὑπογραφὰς, ἀλλὰ τὴν ζῶσαν ἀγωνίαν τῶν πραγματικῶς πιστευόντων εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ θεμελιωτὴν τῆς πίστεώς μας, Ἰησοῦν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἀθάνατος, Ἰσχυρὰ καὶ Ἀμετακίνητος, ὥστε καὶ πύλαι Ἄδου νὰ μὴ δυνηθῶσιν νὰ κατασχύσωσιν αὐτῆς. Αὐτὸ ὅμως δὲν μετριάξει τὴν εὐθύνην τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πλημμελῶς ἐκτελούντων τὰ καθήκοντά των διότι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ρητῶς λέγει: «Ἐπικατάρατος ὁ ἐκτελὼν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου πλημμελῶς».

Ἀγρυπνοὶ λοιπὸν φρουροὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

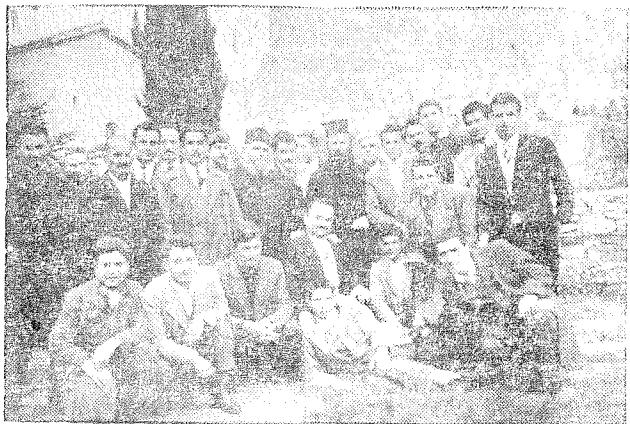
Ἡλεκτρίζει πάντα Ἑλλήνα, ἀλλὰ καὶ πάντα ἀνθρώπον τὸ μεγαλουργημα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Διὰ τοῦ ὀψίστου καὶ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ γεγονότος, ἀπεδείχθη ὁ θρίαμβος τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τῆς εὐσεβείας τῶν Ἑλλήνων.

Πιστοὶ ἀπόγονοι τῶν Βυζαντινῶν, τῶν ὑμνησάντων τὴν Ὑπέρμαχον Σιρατηγὸν καὶ ἀποθησάντων τοὺς ἀγρίους Ἀβάρους μὲ τὴν Δύναμιν τῆς Ἀετπαρθένου Κόρης, ἐστήριξαν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας των εἰς τὴν βοήθειάν Της. Δι' αὐτὸ ἐκήρυξαν τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τὴν 25ην Μαρτίου ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Τοῦτο εἶναι μία ἀπόδειξις ὅτι πηγὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλείου τῆς φυλῆς μας εἶναι πάντοτε ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πολύτιμον δίδαγμα ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ γνώμων τῆς πορείας τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες ἠνδραγάθησαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πατροπαράδοτον πίστιν. Τυχὼν παρέκκλισις ἐκ τοῦ γνώμονος αὐτοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ ναυάγιον τῆς φυλῆς μας.

Ἡ Ἐνωσις Νέων τῶν Ε.Ο.Χ. εἰς τὴν Βαρυμπόμπην

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Περὶ τὴν Ἐκλογὴν

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος παρουσιάζει πάντοτε δύο ὄψεις. Ἡ μία ἀναφέρεται εἰς τὸ ὕψιστον συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας· ἡ ἄλλη ἀφορᾷ τὰς ταπεινὰς ἐπιδιώξεις τῶν μνηστήρων. Ὅφειλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι συνήθως παραβλέπεται τὸ πρῶτον συμφέρον καὶ καλλιεργοῦνται συστηματικῶς αἱ μικροφιλοδοξίαι. Ἀλλὰ μήπως εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ ἄλλως; Ὅταν ἡ ὑψίστη αὐτὴ κορυφὴ ἔχει μεταβληθῇ εἰς ἀνάκλιτρον ἀνδρῶν καὶ πλουτοφόρον πηγὴν, ἀντὶ νὰ ἀποτελῇ βραχυῶδη καὶ δυσανάβατον κορυφὴν καθήκοντος καὶ ἀποστολικῆς πτωχείας, διατὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκεται ἡ κατὰ κτήσιν τῆς; Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμόζεται κατ' ἀντίστροφον τρόπον ἡ πρότασις τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τις (ἀρχι) ἐπισκοπῆς ὁρέγεται καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.

«Τὸ Ὄνομα Ἱερώνυμος»

Δὲν εἴχομεν ἀναγνώσει φλογερωτέραν προεκλογικὴν σύστασιν (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς προπαγάνδας) ἀπὸ τοῦ κύριου ἄρθρου τῆς φίλης «Ἀναπλάσεως» (Ἀπρίλιος 1956 ἀρ. φύλ. 39) Ἡ φίλη λοιπὸν «Ἀνάπλασις» μὲ κραυγάζοντα ἐνθουσιασμὸν ὑποδεικνύει τὸν πρῶτον «εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ θεολογικὴν κατάρτησιν», τὸν πρῶτον «εἰς τὸ ἄσφον τοῦ ἡθους» τὸν πρῶτον... Μεταξὺ δὲ τῶν σπανίων προσόντων τοῦ προτεινομένου «πρώτου» ἀπαριθμεῖ ὁ ἀρθρογράφος «καὶ τοῦ γνησίου ὁρθοδόξου φρονήματος τὴν ἐγγύησιν».

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψει ὁμοῦς ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐρωτήσωμεν: Ὁ ἀριστὸς τῆς, ὁ φέρων «τὸ ὄνομα Ἱερώνυμος» ἦτο καὶ εἶναι κατὰ τὸν πίνακα τῶν προσόντων, «Σύμβουλος καὶ πνευματικὸς καθοδηγητὴς τῆς Βασιλικῆς μας Οἰκογενείας». Διατὶ λοιπὸν κατέχων τοιαύτην ἐπίσημον καὶ ὑπεύθυνον θέσιν, δὲν ἀπέτρεψε τὸν Σεπτὸν Ἀνακτα ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διατάγματος, δι' οὗ ἡ Μασсонία κατακτᾷ τὸ ἔθνος καὶ ἀνταγωνίζεται τὸν Χριστιανισμόν;

Μήπως αὐτὸς «ὁ γνήσιος Ὁρθόδοξος» χαϊδεύει «χριστιανικῶς» τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Μασσονίας; Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς «Ἀναπλάσεως».

Ἡ ἀρθρογραφία τῆς «Βραδυνῆς»

Δριμύτατον τὸ «κατηγορῶν» τῆς ἐφημερίδος «Βραδυνῆς» ἀλλὰ καὶ δικαίον! Ὅφειλον νὰ τὸ προσέξουν οἱ ἀρμόδιοι τῆς ἐκκλησίας διότι ἀσφαλῶς ἀπηχεῖ λαϊκὸν αἰσθημα καὶ λαϊκὴν εὐχὴν.

Οἱ νέοι μας

Μὲ ἐνθουσιασμὸν ὅπως γράφωμεν καὶ ἀλλαχοῦ, παρακολουθοῦμεν τοὺς νέους καὶ τὰς νέας τῆς κινήσεώς μας, εἰς τὰς ὁραίας χριστιανικὰς καταρτίσεις των. Οἱ νέοι ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιον τῆς μελλοντικῆς παρρησίας τοῦ ἁγῶνος μας, καὶ δι' αὐτὸ θὰ πρέπει σάφει δυνάμει νὰ ἐνισχυθῶσιν εἰς τὰς εὐγενεῖς των ἐξορμήσεις.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΑΞΕΩΣ «Ἡ ΑΝΩ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ»

Πρὸς τὴν ἀξιολογέαστον
Ἐπιτροπὴν τῆς συντάξεως τοῦ φύλλου
«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Νίκης 33 Ἐνταῦθα

Καταχωρήσατε, παρακαλοῦμεν, ἐν τῷ ὄφ' ὑμᾶς φύλλῳ καὶ ἐν μέρει ἐμφανεῖ τὰ κατωτέρω.
«Βαρυσημάντος Δῆλωσης»

Φέρεται πρὸς γνῶσιν τῶν ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι Ἰησοῦ Χριστῷ ἀδελφῶν, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὅτι ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὠραν 7ην μ.μ. διενεργεῖται ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις Γνησιορθοδόξων, Νίκης 33. ὑπὸ ὁμάδος Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν, ἀνυψωτικῇ καὶ μεθοδικωτάτῃ χριστιανικῇ ὁμιλίᾳ, α'. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰδρυτικοῦ τῆς ὁμάδος ταύτης «ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ» β'. Ἐκβάθουσιν καὶ διερμηνεύουσιν τῶν ἀπόρων τῶν Γραφῶν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ γ'. ἀναγραφὴ ἐν δελτίῳ περιλήψεως τῶν θεμάτων τῆς Συνάξεως.

Οἱ ἐπιποθοῦντες τὸν καταρτισμὸν ἑαυτῶν συμφώνως τῇ Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει, καλοῦνται νὰ προσέρχωνται.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἐντολῇ ταύτης

Α. Γεροσταθόπουλος

Αἱ Ἀρχαιρεσίαι τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Γενομένων Ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: Διευθ. Κυριακόπουλος, Πρόεδρος, Γεώργ. Τζιμόπουλος Γεν. Γραμματεὺς, Ἀντώνιος Ἀσούτης Εἰδικὸς Γραμματεὺς, Ταμίας Παν. Χρονῆς Α. Ἀντῆρος Κων/νος Θεοφάνους Β'. Ἀντῆρος Γεώργ. Κόττης καὶ ἑτεροὶ ἐννέα Σύμβουλοι.

Ἀκίνδυνος Ἑλαιοὶ

Εἰς μικρὸς ἄνεμον περιοδικόν, ἀγνώστου κατευθύνσεως φέρων τὸν τίτλον «Χριστιανικὴ Φλόγα» καὶ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τινος Διονυσίου Πετράκη, πολλὰς ἐκτενέσσοντας νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἀνεγράφῃ σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Γ.Ο.Χ. καὶ πάλιν ἐν δράσει». Εἰς σχόλιον δὲ περιφανῆς ἀνὴρ ἀπευθύνεται εἰς «τὸν Ἐπίσκοπον Ρωγῶν, τὸν ἄγγον αὐτὸν καὶ τίμιον βοηθόν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ παρακαλεῖ νὰ λάβῃ δραστηκότερα μέτρα. Ἐδὼς του λοιπόν. Καλὸς χριστιανός, δὲ συνιστῶν βίαν καὶ εὐπαλᾶ, Ἄς γνωρίζῃ ὁμοῦς, ὅτι ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ διωκόμενοι θριαμβοῦν καὶ οἱ διώκται καταισχύωνται.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33